

תיאטרון

דור דור ודור-שווא

דור בא (תיאטרון זוטא) הוא מחזהו השני של יורם מטמור על במה מקצועית, והוא המחזה בסדר להצגה כה טובה, עד כי יש להצטרף על כך שתושבי הערים הגדולות כמעט לא יזכו לראותה, מחמת התרכזותה של הלהקה בהצגות במקומות יישוב קטנים.

צירו של המחזה הוא עניין שהמחזאים הישראליים הצעירים כבר הרבו להסתובב סביבו, מאז הוא הלך בשדות ועד קרא לי סימקה: עניין היחסים בין דור האבות ודור הבנים בישראל. המיוחד הוא רק, כי המחזה דור בא, דן בעניין זה בפחות שיגרה מחשבתית מאשר קודמיו, לפחות בחלקו הראשון.

גיבורו הוא עסקן מזדקן, שהבמאי זיג

קול ישראל

שתיקת מופת

שני טכנאים, קשר וקריין היו אחראים השבוע להפתעת העשור של קול ישראל. העברת חלקו הראשון של מצעד הפזמונים מהיכל התרבות היתה מלאכת מחשבת רדיו פונית.

בשדור נקי, כשהמיקרופונים הרגישים של קול ישראל קולטים כל הגה וכל נייע על הבמה, צעד מצעד הפזמונים הנוסטלגי ביו תר ששדור איפעם בשדות-שדור ישראלי. כל האווירה היתה כשרה להעברה זו. הקהל הרגש שמילא את האולם על גדותיו; עשרות הזמרים, כולל רוב השמות המפוצצים של זמרת העשור; אפילו הדי-ז'י-קולני מדי לפי כתביד יומרני מאד של דן בך יישי ליי מרני ית היירר למרות שחזור על עצמו, בדרך כלל, ולמרות שחידודי

שחקנים ינאי וטורקוב ב"דור בא"

מדוע לא לעשות טובות?

מוגד טורקוב מעצב את דמותו בדקות מעוררות התפעלות של משחק נאטורליסטי, שכמותו אין רואים כמעט על במות ישראלי. ברגע עלות המסך אורו העסקן, נחום בטר שמה, את חפציו לקראת שליחות לחוץ לארץ, בדירתו העירונית המזוהה שהוא מחזיק מזה שנים רבות, מאז השתבשו יחדיו עם אשתו שבקיבוץ. אין הוא יודע, המסכן, כי משרד-החוץ החליט לסכל את שליחותו זאת, הודות לחתירה עקשנית של תבורת הפקידים הבכירים הצעירים, שבנו הצעיר (מאיר ינאי) הוא אחד מהם.

לא טוב, רק טובות. הבן — אחד הצעירים העולים, בעל לאשה אמריקאית, למכונית אמריקאית ולחיה ישראלית — בא לבקר את אביו, לא בלי מטרה: יש ברצונו לרמז לו, כי עליו לבטל את נסיון עתה, ובעצם לרדת בכלל מבמת הפעולה המדינית. רמז זה מחולל התנגשות, המחזה את עיקר המחזה. הבן מטיח בפני אביו כמה אמיתות בלתי-נעימות, המעמידות בסמך שאלה גדול מאד את הילת החלוציות וההקרבה העצמית שהעסקן הקשיש נהג להתעטף בה בטוב-לב.

האב אינו נשאר חייב, "אתם בחורים טובים", הוא זועק בפרצופו של בנו, המסמל קולקטיב ישראלי שלם, "אבל לא בניאדם! אינכם יודעים לעשות טוב — אתם יודעים רק לעשות טובות!" הנצחון הביולוגי הוא כמובן לצעיר — אפילו השר, ידיר וחתיק שאליו מצלצל האב בתקווה לישועה, כבר אינו יכול לעזור.

כאן, סמוך לסיום, מגיע הרגע החלש ביותר של המחזה. העסקן הזקן, המרגיש את עצמו מיותר, מתעודד לשמע סיפור-חיה של עוזרת-בית ספרית צעירה, שהופיעה בביתו בראשית המחזה — את דמותה מעצבת בארי רח משכנע ביותר אסתר גרינברג — ומחליט כי עדיין איננו מיותר. התפקיד המצפני לו הוא תפקיד-החיים הישראלי הקלאסי של יים בו מחזה: הוא מחליט, כי יצא אל בין העולים החדשים ועלובי-החיים ועודד את רוחם.

אף כי הצבת הבנים מול האבות מסתיימת, כאמור, במיאפסיים, הריהי מתחילה בכוח

ההומור נבלעו בשטף הצעקות ההדדיות של מגישי הדרישה.

רק משגים טכניים קלים פגמו בשלמות התמונה, כהעמדת אקורדיוניסט מלווה בקר בתיותר למיקרופון, דבר שמנע בעד שמיעה בהירה את הזמרים.

יצחק שמעוני, כקריין שזקף לעצמו חלק ניכר מהצלחות השדרים החיים של קול ישראל, עשה את אשר כל קריין אחר בקול ישראל לא העז לעשותו מעולם — הוא שקט. שתיקתו זו, שהופרה רק לעתים רחוקות בצורך לתאר רדיופוניות תיאוריים ויזויר אליים — היא שהפכה את המשרד למה שהיה: משרד שמסר בדייקנות, ללא כל תוספות או קישוטים רדיופונים את המתרחש בהיכל.

תדרין

המשרדים המפורסמים מטה עשויים להיות מעניינים. שינויים אפשריים.

● **בידור מכימות הבידור** (קול ישראל, יום ג', 21.30) — רפרטואריה משור לבת מחמש כימות הבידור של ערב יום העצמאות מתלאביב, ובימות חופה, ירושלים, בידרגן ולוד.

● **הידר ישראלי** (קול ישראל, יום ג', 21.15) — העברה מהיכל התרבות של תוכנית הבידור הבינלאומית בהשתתפות רבי עיית גיאק דיבאל ודני דוברסון, מצרפת, מלחין קלר, יפה ירקוני, אריה לביא ואתמר כהן מיישראל וחמשה אקורדיוניסטים משווייץ, שווייץ ויוגוסלביה.

● **קול אחד ואחד** (קול ישראל, יום ג', 21.30) — חלק רביעי ואחרון מחקירתם הטורחות של פיטר פריי ויוסף טראגין על המרד הישראלי, הפעם: הבדיחות של המקצוע.

* ששדור 55 דקות לאחר שהוקלט על טרט בשדור ישרי לירושלים.

נשר

הסיגריה השטוחה הטובה והמשביעה

280
פרוטה

ברק משי לשערותיך

המפיצים: חב' נורית בע"מ

הופסקה קבלת כריכות

קבלת גליונות "העולם הזה" לכריכה נפסקה לפני שבוע ואין כל אפשרות לקבל כרכים נוספים לכריכה.

קוראים שלא הספיקו לקבל את גליונותיהם מתבקשים לחכות עם כריכהם לראשית השנה הבאה.

ונתווספה עוד שנה, עוד אחת, לשנים שחלפו מאז הלך מאתנו אותו נער תמיר ויפה תואר, אותו מורדכי טופל הי"ד. אבל אם שנים חולפות, הנה זכרו אינו חולף ואינו מש מלבות הוריו, אחיו, קרוביו וידידיו הרבים. בעלותו ארצה עם הוריו היה מורדכי בן 8. אביו ר' דוד טופל, יהודי מסורתי ושומר מצוות הכי נוסף לבית הספר תלמודי וסם דבקה בו, בצדה של מחמורת יש"ר ראל הדתית, מסורת ישראל ה' צעירה: המחמורת. כשעובר אחר כך מורדכי לבית ספר ביאליק הוא עושה נפשות לארגון שלו. אבל לא עבר זמן רב והוא אחד הנועזים בהתקפה על בתי-המלאכה של הצבא הבריטי במגרשי התע' דוכה בתל-אביב ופעולות פיצוץ האווירונים בשדה כפר-סיק'ו. להוריו נודע כי הבולשת הבריטית גלתה את זהותו והם מבריחים אותו לונצואלה. מורדכי עובר לארה"ב, לומד גיאולוגיה וחולט על חפוש נפט בנגב ואולט כשמגיעים אליו ההורים הראשונים על המאורעות שקדמו להקמת המדינה, הוא ממחר הביתה, חוזר ומצטרף לכוח ההגנה. הוא מועבר לגרעין חיל-האוויר הישראלי. הוא פועל כמטילן.

ב'14 למאי, ליל הכרות המדינה, משתתף מורדכי בארוחה חגיגית. אותו לילה לא היה הערב בשדות ואולט עם תום הארוחה חוזר לשדה התעופה של תל-אביב. ביומה הראשון של המדינה, מפציצים המצרים את שדה התעופה ומורדכי טופל בן ה'21 נופל על משמרתו.

הוא הובא לקבורות בתל-אביב. חיוכו הטוב שנה תמיד על פניו הצעיר, הלהט שבעיניו ונכונותו הנפשית להקריב ולגבורה, לא ימושו מכל יודעיו. יחא זכרו ברוך.

מורדכי טופל הי"ד